

Sempre Arcadians

«L'Arcadi ha estat l'amic, el company, el mestre i el pare de molts projectes que són referents en la lluita per la pau i la justícia global»

Fa dos mesos que busco records. Que penso quan va ser que el vaig conèixer. I no me'n surto. Perquè hi ha gent que quan entra a la teva vida és com si hi hagués estat sempre. I així és com el vull recordar: sent-hi sempre. Anant amunt i avall. Obrint aquella agenda il·legible plena de compromisos i xerrades. A Rivadeyra 6, Pl. Catalunya, o a Portoalegre o Belem al Fòrum Social Mundial. És igual on. Sempre escoltant. I sempre explicant amb indignació el funcionament criminal del capitalisme però explicant amb il·lusió com neixien nous bastions per fer-hi front.

Escric idees desordenades del que ha estat i el que és per mi l'Arcadi, sabent que només trobant-nos moltes serem capaces d'escriure la història col·lectiva que hem viscut amb i a través d'ell. Perquè amb ell vaig aprendre a viure en col·lectiu.

Les xarxes i l'acompanyament. L'Arcadi hi ha estat sempre. Ha acompanyat a infinitat de col·lectius en els seus processos d'aprenentatge, de denúncia, de lluita i de construcció de nous projectes i alternatives. La meva generació vam aprendre què era el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial, l'Organització Mundial del Comerç o el deute extern gràcies a l'Arcadi. I gràcies a ell, vam poder mirar enrere, i conèixer i reconèixer el moviment pel 0,7% o la lluita (i traïció) del No a l'OTAN. Han passat més de 20 anys de la batalla de Seattle. I més de deu de l'últim viatge a un Fòrum Social Mundial amb l'Arcadi. Gràcies a ell, diverses generacions de lluitadores i lluitadors ens hem conegut i hem après les unes de les altres. I sense tot això l'anticapitalisme ara seria més feble i tindria menys capacitat d'esdevenir una alternativa a aquest sistema criminal, en paraules seves.

Els referents i els amics. Penso en l'Arcadi, i em venen centenars de persones al cap, de gent amb qui hem construït plegades un tros de camí. Però avui, i aquests dies pensant en l'Arcadi, no podia deixar de pensar en el Jaume Botey. Dos referents de lluita per un món just, dos referents de la meva militància anticapitalista, dos referents d'un cristianisme de base compromès amb els expulsats pel sistema. Dues persones que m'han ensenyat que l'empenta i l'esperança són el motor de tota acció.

Els quilòmetres. Abans deia que el recordo amb aquella agenda impossible d'entendre plena de xerrades a llocs diversos, sovint de difícil encaix. A vegades em pregunto si hi ha algun municipi de Catalunya que s'hagi quedat sense la seva xerrada de l'Arcadi Oliveres. Hi va haver una època que feia més de 500 xerrades a l'any. I mai deia que no. Recordo que era impossible posar ordre en aquella agenda. Perquè a ell li era igual fer molts quilòmetres. La seva capacitat per anar arreu, fos on fos, i sempre buscar l'encaix per poder fer-ho tot és també el seu mestratge.

El llegat. Al llarg dels anys ha ensenyat moltes coses, però la lucidesa de les darreres setmanes ens ha ensenyat ja no només una manera de viure sinó una manera d'estar en aquest món. El compromís i l'esperança a parts iguals. ?L'única prioritat a escala global és destruir el capitalisme?. Aquest ha estat el seu motor. L'Arcadi ha estat l'amic, el company, el mestre i el pare de molts projectes que són referents en la lluita per la pau i la justícia global.

L'avui. Avui és un dia trist. Però em nego a pensar que a partir d'avui el món és pitjor. Perquè som milers que tenim una mica d'ell en nosaltres. Perquè som moltes les que hem après a lluitar i a construir gràcies a ell. Perquè tenim, ara ja definitivament, el deure de continuar la lluita. Perquè mai és tan fosc com abans de sortir el sol. Tendresa, fraternitat i humilitat llegia a twitter. I sí, l'Arcadi era (i és) això.

El demà. Fa pocs dies ell deia: ?Hi haurà dues coses que passaran en morir-me: la primera és que no hauré vist Catalunya lliure i la segona és que no hauré vist la caiguda de la monarquia?. I jo necessito dir-li: ?Arcadi, ho farem. Per tu i per tots els que ho han lluitat, pels teus néts i tots els que vindran. Per nosaltres?. Gràcies per ser el far d'aquest camí.